

AMS Koerier

Andreas
Manna
Stichting

2013 nummer 1

Reis naar Karungu in Kenia

Op 3 december vertrokken Hetty Wesseling, Edwin Schulte, Eddy den Haan en naar het kindershuis van de AMS bij het plaatsje Karungu in Kenia. Na twee dagen reizen komen ze vlak voor het donker wordt aan bij de familie Otieno, die al jaren goede zorg geven aan de kinderen.

Hetty schrijft: Baba William en Mama Peres staan ons al op te wachten en verwelkomen ons hartelijk. Zodra de kinderen horen dat wij er zijn, komen ze aangerend vanaf het weeshuis om ons te begroeten. De kinderen hebben erg naar onze komst uitgezien. Ze vinden het heerlijk om aandacht te krijgen, een knipoog, een schouderklop en kruipen graag even tegen je aan. De jongste kinderen zijn nu 9 jaar maar de meeste zijn nu tieners. En als tiener ga je niet om een knuffel vragen, terwijl je die zo graag krijgt! Zij

gebeurt. De jongens zijn blij met de leren voetballen. Terwijl de grond bezaaid ligt met steentjes en oneffenheden, lijkt het de jongens niet te deren en vliegen ze op kapotte schoenen, op één schoen maar ook op blote voeten

achter de bal aan over het veld. Want voetballen gebeurt hier vol overgave en ze kennen de legendarische namen van belangrijke spelers uit Europa. Wat zou je allemaal kunnen doen, als je zo goed kon voetballen en zo rijk kunt worden als zij?

Becky

Ondanks de toekomst en de hoop die de kinderen hebben gekregen, is er ook verdriet. De meesten weten nog goed hoe het was toen hun vader en moeder er nog waren en ze nog als gezin samen waren. Nu weten ze meestal niet eens meer waar hun broertjes en zusjes wonen sinds van de één op de andere dag het gezinsleven er niet meer was. Als Becky aan mij haar verhaal vertelt, dwaalt haar blik geregeld weg, alsof ze in de verte kijkt naar iets wat er nauwelijks nog is. Nadat eerst papa op haar 3 jarige leeftijd overleed, kreeg mama daarna een longontsteking. Omdat ze de medische zorg

niet kon betalen, overleed mama toen Becky 8 jaar was. Sindsdien stond ze alleen met broertjes en zusjes. Omdat er niemand voor haar kon zorgen, kwam zij in het kindershuis terecht. Nu wil ze een advocaat worden, die staat voor het

Hetty en
Lowena

willen gekend zijn, van de anderen onderscheiden worden. Ze herhalen hun naam totdat we ze allemaal bij naam kennen. Zodra wij onze koffers opentrekken om daar de cadeautjes uit te halen, springen ze enthousiast om ons heen. Want cadeautjes krijgen is niet iets wat dagelijks

recht. Maar ze wil ook een goede moeder worden. Als ik vraag wat dan een goede moeder is. Klinkt zachtjes uit haar mond: "Like my Mother". Met een traan in haar ooghoek, vertelt ze me dat ze van moeder heeft geleerd om te vechten. Vechten voor het leven. Moeder deed er alles aan

ze mijn mobiel in handen heeft, staart ze een lange tijd naar de foto van Wilma. Zacht vraagt ze of ik ook een foto van Henk heb, Wilma's man. Dan fluistert ze: *I miss baba and mama*. Ze draait haar hoofd weg, want ik mag niet zien dat ze een traan wegpinkt. *Henk en Wilma startten met de AMS nog voordat Dorothy geboren werd. Terwijl Dorothy opgroeide, bezochten Henk en Wilma vele malen het kinderkuis.* Zodra ze zich hersteld heeft vraagt ze trots, of ik hen wil vertellen dat het goed gaat op school en dat ze goed haar best doet. Op momenten als deze, dringt het besef diep door dat je met weeskinderen te maken hebt die eraan hechten om je weer te zien. Ze beseffen zich heel goed wie je voor hen bent, wat jij voor hun leven betekent. Zij hebben hun toekomst in jouw handen gelegd, in tijden dat de goot niet ver weg was. Ze keken jaar na jaar uit naar jouw komst. Bij ons vertrek benadrukken alle kinderen in het kinderkuis, dat we ieder in Nederland moeten bedanken. Het mag dan zijn dat ze de namen van alle grote Nederlandse voetballers kunnen noemen, maar die leerden ze vooral kennen en vasthouden om de mensen die hen al die jaren geholpen hebben. Namens alle kinderen van Karungu mogen we tegen u zeggen: dank u wel voor uw hulp, want mede door uw hulp durven deze kinderen weer in de verte te kijken. Hun blik over een zinderende savanne laten gaan zonder overrompeld te worden door het spook van het verleden. Ze dromen van een toekomst, zoals kinderen dat gewoon zijn te doen.

Eddy en Edwin

om hen naar school te laten gaan, omdat ze wou dat haar kinderen een toekomst zouden hebben. Dan zitten we nadenkend een tijdje stil bij elkaar, haar handen in die van mij, en dwaalt onze blik over de van hitte zinderende Afrikaanse savanne, waar de schaduwen van de morgen nog gehuld in donker zijn. Zelfs het licht vertoont nog geen sprankje van wat die dag nog komen gaat. De kinderen zijn dankbaar en blij voor de toekomst die ze in het kinderkuis hebben gekregen. Toch kennen ze allemaal het verdriet van de rouw. Het is al vroeg een normaal onderdeel van hun leven geworden, wat bij een volwassen mens nooit als normaal beleefd wordt, laat staan bij een kind. Hun verdriet is collectief en daarom normaal voor hen geworden.

Dorothy

Dorothy is vanaf haar vijfde in het kinderkuis en is nu een opgeschoten slungelige tiener. Haar stralende lach is sinds jaren innemend dezelfde. We zitten samen met nog enkele andere jonge meiden gezellig op de veranda van baba William in de schaduw van de hete dag. Spelend met mijn mobiel ziet één van de meisjes de foto van Wilma in mijn mobiel staan. Dorothy stopt met haar bezigheden en vraagt of ze de foto mag zien. Als

Nairobi

Vanuit Nairobi krijgen we enthousiaste berichten van onze jongeren daar. Ooit zelf opgenomen in het weeshuis van Karungu, hebben ze een aanvang gemaakt met hun project onder de straatkinderen van deze wereldstad. Ze geven op dit moment dagelijks hulp aan de eerste 6 kinderen. Ze hebben een kerstmaal gedeeld en ook kleding uitgereikt. We zijn trots op onze jongeren, die delen vanuit een dankbaar hart en zodoende van *een druppel op de gloeiende plaat* een zich steeds meer *uitbreidende olievlek* maken. Kijk even naar de resultaten van alle door ons bezochte projecten. Verdient dat niet onze voortgaande hulp voor ieder in Afrika?

Karungu-jongeren in Nairobi met straatkinderen

Reis naar Ghana

Op 23 december vertrekken Elise van Lienen, Krista Schutte en Yvonne Prins, naar het kindershuis voor straatmeisjes in de stad Takoradi, Ghana.

Elise, Krista, Yvonne

Terwijl veel mensen in Nederland de feestdagen doorbrengen met familie en vrienden, doen wij dat deze keer in Ghana! Twee weken lang om de meisjes die van de straat komen en opgevangen worden in het project van de *nachtopvang*, beter te leren kennen. Daarnaast een goeie kans om via de activiteiten van de *dagopvang* contact te maken met de kinderen uit de nabij gelegen arme dorpjes.

Nachtopvang

In de nachtopvang wonen momenteel 13 tienermeisjes die van de straat komen. Sommigen komen uit de mensenhandel en worden gebracht door de politie van de stad, waarmee wordt samengewerkt. Zodra ze in de nachtopvang zijn, leren ze een vak, waarmee ze daarna een eigen bedrijfje beginnen. Daarmee hopen we hen een goede basis voor de toekomst te geven, zodat ze met de opgedane kennis later in hun eigen onderhoud gaan voorzien. We bezoeken de meisjes op hun stageplaatsen, meestal in bedrijfjes van de kleine middenstand die in de drukte van de stad gesitueerd is. Daar volgen ze een opleiding in een kapsalon of een kleermakerij. Een *madam* leert hen tegen betaling de kneepjes van het vak: zo heten

Bij Beatrice

de vrouwen die de meisjes les geven. Drie jaar doen ze er over om alles onder de knie te krijgen. We hebben veel bewondering voor hun inzet en doorzettingsvermogen. Het

is niet makkelijk om na een leven zonder ouders en na een leven op de straat, weer de moed te vinden elke dag naar het werk te gaan om pas na drie jaar wat geld te gaan verdienen. Temeer niet omdat de madams er naar neigen om overmatig gebruik van de meisjes te maken en hen overdreven lange dagen te laten maken. Toch doen de meisjes het allemaal erg goed! Drie van hen, Emefa, Felicia en Mary, gaan naar wat wij hier noemen, een middelbare school. Ze wonen al langer dan twee jaar op het project, en het is super om te zien hoe goed ze zich ontwikkelen! Ook hebben we Beatrice opgezocht die nu werkt als naaister in het stadje Cape Coast, niet ver van Takoradi. Ze kwam ons met de kerst opzoeken en nodigde ons toen uit om haar op de nieuwe werkplek te komen bezoeken, wat we niet wilden missen! Enthousiast vertelt ze dat ze op een flatje woont en we genieten er van dat het zo goed met haar gaat. Trots laat ze ons een door haar gemaakte jurk zien. Ook brengen we een bezoek aan de kapsalon van Bedua. Zij is een van de eerste meisjes die een opleiding volgde. Ze heeft haar zaakje ondertussen gevestigd in een omgekeerde

Bij Bedua

container, wat heel gebruikelijk is in Takoradi. Sindsdien kan ze niet alleen voor haarzelf, maar ook haar familie zorgen! Zodra haar salon goed loopt, wil ze ook meisjes opleiden.

Dagopvang

Overdag hebben we veel aanloop van de kinderen uit het nabij gelegen dorp Mpatado. Noem die dorpjes maar slums. Want de bewoners leven in huisjes die beter kunnen doorgaan voor geitenstallen. Onderkomens die beslist geen huisjes mogen heten. De huisjes zouden onbewoonbaar verklaard moeten worden, maar dan zouden deze in grote armoede levende mensen met hun vaak grote gezinnen op straat staan. Gezinnen die samenhooken in een ruimte van drie bij drie, of als ze geluk hebben, vier bij vier. Gammel opgetrokken uit platen en palen. Hierbij vergeleken wonen dieren in Nederland in paleizen! Deze kinderen leven dan wel in een gezin, maar die zijn zo arm dat ze de benodigde schoolartikelen niet kunnen betalen. Daarom worden twintig kinderen uit deze gezinnen geholpen met hun scholing door de AMS. Ze doen erg goed hun best, grijpen deze kans met beide handen aan, wat zich letterlijk vertaalt in het feit dat ze inmiddels heel behoorlijk Engels kunnen spreken. Wat de communicatie flink vergemakkelijkt.

Yvonne

Zelfvoorziening

Het verschil tussen arm en rijk is in Ghana erg groot. In de tijd die we op het project verblijven, komen er echter ook nu en dan wat rijkere Ghanezen rijst en andere etenswaren brengen. Vanwege de borden langs de weg geplaatst weten de mensen dat er een ontwikkelingsproject is en komen spontaan giften brengen in natura. Sammy en Lucy Ntumy, de coördinatoren van

het project, laten zich er dankbaar door verrassen en zijn daar vanzelfsprekend erg blij mee. Het is een mooie opsteker om te zien dat deze Ghanezen ook zelf voor de armen onder hen gaan zorgen! Sammy hoopt dat het niet bij eenmalige kerstgift blijft, maar dat er meer ondersteuning van uit het land gaat komen. Om Sammy en Lucy in staat te stellen om nog meer meisjes op te nemen op het project, geven we hen ondersteuning waarmee ze het project meer zelfvoorzienend maken. Zo bloeit er inmiddels een waterproject waarmee inmiddels deels wordt voorzien in de projectkosten. Zakjes worden machinaal met gefilterd water gevuld en verkocht in de stad. Daar vindt het water gretig aftrek om de zeer goede kwaliteit. Daarnaast is een dameskapsalon ingericht die binnenkort wordt geopend. Samen met de meisjes van de nachtopvang wordt deze ingericht als een professionele kapsalon. Hier worden de meisjes dan tot kapsters opgeleid door een volleerde madam. Samen met Sammy en Lucy zijn we trots en blij met deze ontwikkeling. Ze zorgen zo goed voor de meisjes en gaan slim om met de middelen die ze krijgen. Ze weten met er met de gekregen middelen altijd nog iets beters en mooiers van te maken dan wat aanvankelijk door hen ontwikkeld werd. Wij kijken terug op twee prachtige weken vol mooie ontmoetingen, waarin we een heleboel kinderen in ons hart hebben gesloten. Vol vuur gaan we weer aan de slag in Nederland, om dit goede werk voort te zetten.

Onze acties zijn van steeds groter belang geworden, nu de donaties in Nederland steeds verder teruglopen. Helpt u ons mee deze kinderen te helpen?

Acties

Na een relatief rustige periode rondom de jaarwisseling, beginnen de acties weer volop. Op dit moment worden chocoladebrokken verkocht, de sponsoractie voorbereid. Ook hebben we binnenkort weer een deurcollecte, terwijl de coördinatoren van Afrikaloop alweer druk bezig zijn met de voorbereiding van de volgende loop. Eerst de *mini* Afrikaloop van één dag op 18 mei in Hoogeveen. Er is met hulp van trouwe wandelaars uit het land, een mooie wandelroute uitgezet in de omgeving van Hoogeveen in drie afstanden: 10, 20 en 30 Km. Daarna is er de *grote* Afrikaloop van 19 t/m 25 oktober! Ook met routes die uitgezet zijn door professionele wandelaars uit het land. De contouren van Afrika worden bewandeld door het natuurlijke beekdal van de Reest en het wonderschone landschap van Vecht en IJssel, met de prachtige steden en stadjes. Daarna is er in het najaar gelijk met deze loop weer de pepernotenactie en tenslotte het zaalvoetbalfestijn. We hebben het geld dat we met deze acties genereren zeer hard nodig. Vanwege de aandacht voor de crisis, lopen de donaties dagelijks terug en sluiten mensen hun portemonnee. Dat betekent dat we als vrijwilligers nog een tandje moeten bijschakelen, om de gaten op te vangen. Helpt u ons mee om onze kinderen in Afrika te helpen? U kunt ons helpen door voor ons te bidden en actie voor ons te voeren in uw stad of dorp.

Oeganda

Florence Naduk is naast haar dagelijkse werkzaamheden voor de Oegandese overheid, druk met de ontwikkelingen van het project in haar geboortedorp Matany. Een vakschool voor meisjes zonder kansen. Ze gaat voor haar werk in deze periode ook nog een behoorlijk aantal weken het land uit. We hopen de volgende keer weer wat meer over de voortgang van dit project te kunnen vertellen.

